

INSPIREREND VOORBEELD VAN DOORZETTINGSVERMOGEN EN LUISTEREND LEIDERSCHAP

Burgemeester Marcel Oosterveer

Marcel Oosterveer, voormalig wethouder in Eindhoven, heeft een bijzonder weg afgelegd om burgemeester van Waalre te worden. Niet veel mensen weten het, maar het leven van Oosterveer nam een wending toen hij in 2018 slechtziend werd en in 2020 grotendeels zijn zicht verloor. Oosterveer ziet met zijn linkeroog nog 8 procent. Ondanks deze wending heeft hij bewezen dat een beperking hem niet in de weg staat om zijn droom als burgemeester waar te maken. In dit interview verteld Oosterveer hoe hij met zijn beperking om gaat, zijn gehoor een sterk punt is en hoe hij dit heeft omgezet in kracht.

Oosterveer is opgegroeid in Waalre, hij werkte als wethouder in Eindhoven toen zijn leven op de kop kwam te staan. Na een periode van ziekteverlof en revalidatie beseftte hij dat hij niet langer als wethouder wilde werken. Eind 2022 is Oosterveer burgemeester geworden van de gemeente Waalre.

Toen Oosterveer slechtziend werd adviseerde veel mensen hem om met pension te gaan en thuis te blijven, maar dit wilde hij niet. “Ik wilde laten zien dat een visuele beperking mij niet kon tegenhouden, zelfs met een beperking kun je een goede bestuurder zijn en veel bereiken.”

De gehoorvaardigheid van Oosterveer is sinds zijn beperking beter geworden. Hij heeft hier veel mee moeten oefenen. Hij kan nu een beeldschetsen van hoe mensen er uit zien, puur door even naar ze te luisteren. Eigenlijk is de gehoorvaardigheid van Oosterveer een groot voordeel, mensen hebben het gevoel dat ze aan hem een echte gesprekspartner hebben. Omdat hij door zijn beperking goed moet luisteren voelen mensen zich gehoord, hij kan geen oordeel trekken voor hij een gesprek aan gaat. Een gesprek met Oosterveer voelt als iemand die oprecht naar je luistert.

Ook tijdens het vervullen van zijn rol in de gemeenteraad merkt Oosterveer dat zijn beperking uitdagingen met zich meebrengt, maar ook positieve dingen. Het is voor hem lastig om naar raadsleden te luisteren als er onderlinge gesprekken worden gevoerd tussendoor.

Er is dus afgesproken om aandacht voor elkaar te hebben en naar elkaar te luisteren. Dit is niet alleen voor Oosterveer een voordeel, maar voor iedereen in de raad. Het creëert een prettige sfeer en iedereen voelt zich gehoord.

“Een van de geheimen waardoor het hartstikke goed gaat in de gemeente Waalre, is omdat we naar elkaar moeten luisteren.”

Oosterveer heeft veel aanpassingen moeten maken om zijn nieuwe realiteit te accepteren. Één daarvan is zijn blindengeleidenstok, het is een verlengstuk geworden van zijn lichaam. In het begin had hij enorme aversie tegen de stok, “ik wilde het gewoon niet accepteren”. Toen hij in 2020 gedwongen werd de stok te gebruiken, beseftte hij dat er geen andere optie was. De stok is een symbool geworden van verdriet en de beperking.

Ook heeft Oosterveer emotioneel veel moeten verwerken. Hij is in de tijd van revalidatie veel boos geweest. “Ik vroeg mij af waarom mij dit moest overkomen, en niet iemand anders”. De zelfstandigheid, een van de belangrijkste aspecten van het leven van Oosterveer, is hem ontnomen. Simpele dagelijkse activiteiten zoals naar de stad gaan, autorijden en fietsen, waren opeens niet meer vanzelfsprekend. “Ik voelde me verloren en vroeg me af wie ik nu nog was, en wat ik nog kon betekenen.”

Toen hij slechtziend is geworden heeft hij altijd gezegd dat hij er weer uit zou komen. Oosterveer ging laten zien dat hij het wel kon. En dat doet Marcel nu nog.

Oosterveer wordt gebracht en gehaald van zijn werk, velen zien dit als een luxe maar voor hem is dat niet zo. “Eigenlijk is het het meest verdrietige aspect van mijn situatie”. Hij zou het zo graag zelf willen doen. Voor Oosterveer is het teleurstellend dat hij afhankelijk is van andere. Er zit een emotionele lading achter. Hij zou ook graag minder kosten willen hebben van de taxi.

“Ik mis de vrijheid en het vermogen om het zelf te doen, en dat doet pijn.”

Wat hij het meest mist in zijn leven sinds zijn beperking zijn 2 dingen. Naar de bioscoop gaan, en een voetbalwedstrijd kijken. En wat Oosterveer echt mist, dat is de spontaniteit van het leven. Hij kan wel even langs vrienden gaan of de stad in, maar dit moet altijd gepland worden. Oosterveer is altijd uren extra bezig omdat hij moet plannen. En zo graag zou hij die spontaniteit terug willen, zoals vroeger, gewoon zeggen: Jongens ik pak even de auto, tot zo! “Dat mis ik echt.”

“Ben ik happy? Ja, eigenlijk wel. Ik ben slechtziend, maar ik ben wel burgemeester en ik heb heel veel dingen mogelijk kunnen maken. Dus ik ben eigenlijk ook wel heel trots. Ik heb persoonlijk iets overwonnen, en dat is een andere manier van trots zijn. Ik laat zien dat het mogelijk is, niet alleen voor mijzelf, maar ook voor andere die zich in een soort gelijke situatie bevinden. Het gaat verder dan mijn eigen prestaties. Ik ben blij met waar ik nu ben en voel de steun om mij heen. Zoals bijvoorbeeld dit interview, ik waardeer dat enorm. Ik vind het ontzettend leuk om te doen, omdat het perspectief biedt, niet alleen voor mijzelf, maar ook voor andere die denken:

“Hé, het kan dus wel.”